

wywiązania się z obowiązku poszanowania praw podstawowych i że w przypadku utrzymujących się naruszeń praw człowieka, art. 2 układu daje możliwość Wspólnocie podjęcia środków ograniczających przeciwko Libanowi proporcjonalnie do powagi naruszenia. Ponadto skarżący uważa, że do dnia dzisiejszego Wspólnota nie wywarła skutecznej presji, żeby władze libańskie wywiązały się ze swoich zobowiązań wynikających z ochrony praw człowieka.

Skarżący twierdzi, że formalnie wezwał stronę pozwaną do podjęcia działań w dniu 29 kwietnia 2009 r., jednak wniosek jego został odrzucony w pismach z dnia 26 maja 2009 r. i 29 maja 2009 r. Skarżący powołuje się na klauzulę praw człowieka z art. 2 układu o stowarzyszeniu celem stwierdzenia, że Komisja i Rada naruszają prawo poprzez ciągły brak skutecznego wykonania klauzuli praw człowieka przeciwko Libanowi.

Ponadto skarżący twierdzi, że strona pozwana naruszyła ogólnie zasady prawa wspólnotowego w tym obowiązek promowania ochrony praw podstawowych, który ma na celu ochronę praw jednostek. Skarżący twierdzi, że istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przez stronę pozwaną jej obowiązków a szkodami poniesionymi przez skarżącego i wynikającym z tego uprawnieniem do odszkodowania. Zdaniem skarżącego władze libańskie najprawdopodobniej zaprzęstałyby bezprawnego prześladowania skarżącego, jeżeli zagrażałaby im utrata pomocy ze strony Wspólnoty. Dlatego też skarżący twierdzi, że nie poniósłby prawdopodobnie szkody polegającej na utracie dochodu o tym samym rozmiarze, gdyby strona pozwana podjęła we właściwym czasie odpowiednie działania.

(¹) Umowa przejściowa w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Libanu, z drugiej strony (Dz.U. 2002 L 262, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2009 r. — CNIEL przeciwko Komisji

(Sprawa T-293/09)

(2009/C 244/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union Centre National Interprofessionnel de l'Économie Laitière (CNIEL) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Cabanes i V. Kostrzewski-Pugnat, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 10 grudnia 2008 r. w sprawie N 561/2008 — Francja (Działania prowadzone przez organizacje międzyzawodowe);
- tytułem ewentualnym, nakazanie Komisji wszczęcia przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna (¹) z dnia 10 grudnia 2008 r., w której instytucja ta uznała, że zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa stanowi ramowy program działań, jakie mogą być prowadzone przez francuskie międzyzawodowe organizacje rolnicze, polegających na udzielaniu pomocy na wsparcie techniczne, pomocy produkcyjnej, pomocy we wprowadzaniu na rynek produktów rolnych wysokiej jakości, pomocy na badania i rozwój oraz pomocy na reklamę; pomoc ta jest udzielana na rzecz producentów surowców oraz na rzecz przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie przetwarzania i wprowadzania na rynek produktów rolnych, a źródłem jej finansowania są uiszczane przez członków tych międzyzawodowych organizacji dobrowolne składki, które na mocy zarządzenia międzyresortowego stały się obowiązkowe (zwane dalej „dobrowolnymi składkami obowiązkowymi”).

Skargę swą skarżąca opiera na następujących trzech zarzutach:

- popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie z naruszeniem art. 87 ust. 1 WE ze względu na to, że dobrowolne składki obowiązkowe nie stanowią zasobów państwowych, a podjętych działań nie można przypisać państwu i nie przysparzają one korzyści beneficjentom końcowym;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja nie wskazała przyczyn, ze względu na które doszła do wniosku, iż te dobrowolne składki obowiązkowe stanowią zasoby państwowe, a także nie wskazała, w jakim zakresie wpływają one na wymianę handlową między państwami członkowskimi lub zakłócają konkurencję;
- naruszenie art. 88 ust. 3 WE ze względu na to, że Komisja nie wszczęła, pomimo napotkania poważnych trudności w ocenie charakteru rozpatrywanego programu ramowego, przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego.

(¹) Dz.U. 2009, C 116, s. 14.